

வாராந்திர சத்சங்கத்தின் நேர மாற்றம்

31, மே, 2009 - புதுதில்லி

அன்பார்ந்த சகோதர சகோதரிகளே, கடந்த பல வருடங்களாக சத்சங்கத்தின் போதும், மற்றும் அதன் முன்பும், அதன் பின்னரும் என்ன நிகழ்கிறது என்பதை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளவிருக்கிறேன். மேலும், நாற்பத்தி ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் நான் மிஷனில் சேர்ந்தபோதும், ஷாஜஹான்பூரில் என்னுடைய முதல் வசந்தபஞ்சமியின் போதும், வழக்கமாக என்ன நடந்து கொண்டிருந்தது என்பதை ஒரு முன்னுரையாக நான் உங்களுக்கு சொல்லியாக வேண்டும். பாபூஜி மகராஜையும் சேர்த்து அவருடைய வீட்டில் நாற்பது அல்லது நாற்பத்தியிரண்டு பேர்களே குழுமியிருந்தனர். அமைக்கப்பட்டிருந்த கூடாரம் ஏறத்தாழ நானூறு சதுர அடிகள் இருக்கலாம். ஆனால், நான் தெரிவிக்க விரும்புவது என்னவெனில், நாங்கள் எங்கிருந்தாலும் சரி, வீட்டை விட்டு கிளம்பும் தறுவாயிலேயே எங்கள் நெஞ்சத்தில் அபரிமிதமான ஏக்கம் நிறைந்திருக்கும். உதாரணமாக, ஒருவாரம் அல்லது பத்து நாட்கள் முன்பே நான் சென்னையை விட்டுக் கிளம்பி விடுவேன். தில்லி வரை நீண்ட தூரப் பயணமாக இரயிலில் சென்று, இங்கு இரயில் மாறி நாங்கள் ஷாஜஹான்பூர் சென்றடைவோம். வழிநெடுக அப்யாசிகள் வெவ்வேறு ரயில் நிலையங்களில் எங்களுடன் கூடுவார்கள்.

1974-ல் நான் சேர்ந்து பத்து வருடங்கள் கழிந்த பின்னரும் கூட எண்ணிக்கை அவ்வளவு அதிகமில்லை. ஷாஜஹான்பூர் ஆசிரமத்தில் நடந்த முதல் வசந்த பஞ்சமி விழாவின் போது இரண்டாயிரத்தி நானூறு அல்லது இரண்டாயிரத்தி ஐந்நூறு பேர்களே இருந்தனர். தியான கூடத்தில் நெருக்கி அமர்ந்தால் எண்ணூறு பேர்கள் மட்டுமே அமரலாம். பதினொன்று அல்லது பன்னிரண்டு வருடங்களில் அப்யாசிகளின் எண்ணிக்கை நாற்பதிலிருந்து இரண்டாயிரத்தி எண்ணூறாக அதிகரித்திருந்தது.

ஆனால், எப்படி பயணம் செய்தாலும் எங்கள் வீடுகளில் இருந்து கிளம்பி வாகனத்தில் ஏறிய உடனேயே எங்கள் இதயத்தில் எழும் தாபம் குறித்தே நான் உங்களுக்குச் சொல்ல முயல்கிறேன். தெற்கு, வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு என அனைத்து திசைகளிலிருந்தும் வரும் எல்லா மக்களுக்கும் இடைவிடாத நிலையான நினைவும், எதற்காகப் போகிறோம், என்ன கிடைக்கவிருக்கிறது, பயணத்திற்கான நோக்கம் என்ன போன்ற உணர்வுகளும் இருந்தன. சௌகரியக் குறைவு பற்றியோ, உணவு, பானவகைகள் பற்றியோ யாரும் நினைத்திருக்க வில்லை. ஷாஜஹான்பூரை நெருங்கிய உடன், அல்லது இரயிலிலிருந்து இறங்கியவுடன் எங்கள் இதயங்கள் வெடித்து விடுவது போல் இருக்கும்.

இந்நாட்களில் இதுபோன்று நான் காண்பதில்லை என்பதை சொல்ல நான் வருத்தப்படுகிறேன். ஒருவேளை அதற்கு நான் காரணமாக இருக்கலாம். சத்சங்க நேரத்தை மாற்றுவதற்கும், வழக்கமான விதிமுறைகளை மாற்றுவதற்கும், தேவையான விஷயங்களைத் தளர்த்துவதற்கும், அனுமதித்தது என் தவறாக இருக்கலாம். நம் விதிமுறைகள் கடுமையாக இருந்தால், மக்கள் வரமாட்டார்கள் என்று நினைத்தேன். “நான் வேண்டுவது தரம்தானே ஒழிய எண்ணிக்கை இல்லை” என்ற பாபூஜியின் கோட்பாட்டை நாம் பின்பற்றாமல் தவறிழைத்து விட்டோம். கடந்த நாற்பத்தி ஐந்து வருட கால கட்டத்தில், தரத்தைக் கருதாமல், எங்கோ தவறாக எண்ணிக்கையைப் பற்றியே நாம் நினைத்துவிட்டோம். இதற்கு மூலகாரணம் நான்தான் என்று நினைக்கிறேன். அதனால் இன்று அதிக எண்ணிக்கை இருக்கிறதே தவிர, தரம் அவ்வளவாக இல்லை. இது தனிப்பட்ட நபரைக் குறித்த விமரிசனம் அல்ல. இது ஒரு விமரிசனம். அவ்வளவுதான். இது ‘யாருடைய தலைக்குப் பொருந்துகிறதோ, அவன் தொப்பியை அணியட்டும்’ என்று நாம் ஆங்கிலத்தில் சொல்வது போன்றது. இது வருத்தத்திற்குரியது. ஏனெனில், இப்போது ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் சத்சங்க நேரத்தை காலை ஒன்பது மணிக்கு மாற்றியவுடன் மக்கள் அதை சர்வசாதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டு விட்டார்கள். ஏதோ வேலைக்குப் போவது போல, அல்லது தங்களுக்காக அல்லாமல், மிஷனூக்கோ, தங்கள் பிரசெப்டர்களுக்கோ கட்டுப்பட்டு விட்டதின் காரணமாக வருவதுபோல் வருகிறார்கள். சகித்துக் கொண்டு செய்துதான் ஆகவேண்டும், அனுபவித்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்பது போல் வருகிறார்கள்.

ஆகவே, நாம் நிதானமாக கண் விழித்து, காலைச் சிற்றுண்டியை முடித்துக்கொண்டு, நிரம்பிய வயிற்றுடன் வருகிறோம். காலைச் சிற்றுண்டி அளித்து பெரிய தவறைநாம் செய்துவிட்டோம். தியானத்திற்காக

அமரும்போது, நம்மில் பெரும்பாலோர் நிரம்பிய வயிறு, வெறுமையான இதயம், கவலைகளுடனான மனம் ஆகியவற்றுடன் அமர்ந்து கொண்டு குறட்டை விடுகிறோம். நம்மில் பெரும்பான்மை மக்கள் இப்படித்தான். இது வருந்தத்தக்கது. ஏனெனில் நாம் நீராவிற்றநீராவி இன்ஜின் போல் ஆகிறோம்! இன்ஜின் தானே நகர முடியாமலிருக்கும்போது ஒரு இரயிலை எப்படி இழுத்துச் செல்லும்!

ஆதலால், அதிகாரபூர்வமாக, இன்றேநான் சில மாற்றங்களைக் கொண்டு வருகிறேன். ஞாயிறு காலை சத்சங்கம் 7:30க்குத் தொடங்கும். அது இமயமலையோ, அல்லது அமெரிக்காவோ அல்லது பாலைவனமோ, எந்த இடமாக இருந்தாலும் சரி, சத்சங்கத்திற்கு முன்பாக காலை உணவோ தேநீரோ எதுவும் அளிக்கப்பட மாட்டாது. காலை ஒன்பது மணிக்கு 'ப்ரன்ச்' என்று நாம் சொல்கின்றஇடைக்கால உணவு, அதாவது காலைச் சிற்றுண்டியைவிட அதிக அளவிலும் மதிய உணவைவிடக் குறைந்த அளவிலுமாக உணவு வழங்கப்படும். அது போதுமானதாக இருக்கும். குறிப்பிட்ட அளவு உணவே அளிக்கப்படும், இரண்டாம் முறைஅளிக்கப்பட மாட்டாது. ஏனெனில் ஆசிரம வாழ்க்கையின் நோக்கம் உடலும் ஆன்மாவும் ஒன்று சேர்ந்து இருக்க வேண்டும், உடலுக்கு என்ன நேரிடினும் ஆன்மா பரிணாம வளர்ச்சி அடைய வேண்டும் என்பதுதான். இங்கு, உணவளிப்பது நோக்கம் அல்ல. பத்து நியமங்களைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் உங்கள் சொந்த முயற்சியால் உங்கள் இதயத்தில் பிரசன்னத்தைத் தூண்டி விடுவதற்காகவே நாம் இங்கு இருக்கிறோம்.

ஆகவே, காலை ஒன்பது மணிக்கு இடைக்கால உணவு அளிக்கப்படும். நீங்கள் நாள் முழுதும் இங்கு இருப்பீர்கள் என்றால் மாலை 3 மணிக்கு போதிய அளவு சிற்றுண்டியுடன் தேநீர் அளிக்கப்படும். வயிறு நிரம்பாமல் இருக்கலாம், ஆனால் ஆன்மீக நோக்கத்தில் நிறைவு இருக்கும். இரண்டு, மூன்று நாட்கள் நிகழ்ச்சியாக இருந்தால் இரவு ஏழரை மணிக்கு உணவு இருக்கும். இது ஞாயிறுக்கான நேரங்கள். காலை 7:30 மணி, சௌகரியத்தைப் பொறுத்து, மாலை 5:30 அல்லது 6 மணி, அதற்குப் பிறகு அல்ல. இது கண்டிப்பாகப் பின்பற்றப்பட வேண்டும். ஒருவர் இருந்தாலும் சரி, ஒரு இலட்சம் பேர்கள் இருந்தாலும் சரி, அது பொருட்டல்ல.

நம் ஆதிசூருவான லாலாஜி சாகேப் பற்றி பாபூஜி மரகாஜ் என்னிடம் கூறியுள்ளார் - அதாவது 6:30 மணிக்கு சத்சங்கம் என்றால் சரியாக 6:30 மணிக்கு அவர் அங்கு இருப்பார். எத்தனை பேர் அங்கிருக்கிறார்கள் என்று சிந்திக்காமலேயே அவர் சத்சங்கத்தைத் தொடங்கி விடுவார். அவருக்கு அது பொருட்டல்ல. ஏனெனில் அவருடைய பிராணாஹுதி, அவருடைய தவஜ்ஜு, அங்கு வருகை புரிந்தவர்களுக்கு மட்டுமின்றி, பிரபஞ்சம் முழுவதற்குமானது. அவர் பிராணாஹுதி செலுத்திவிடுவார். அவ்வளவுதான். சத்சங்கம் முடிந்தவுடன், அவர் தனக்கு நெருங்கிய, வளர்ச்சி அடைந்த ஒன்றிரண்டு சீடர்களுடன் நடக்கச் செல்வார். ஏனெனில், சிட்டிங்கின்போது உள்ளமைப்பில் பிராணவாயுவின் பற்றாக்குறை ஏற்படுவதை ஈடுசெய்ய வேண்டி வரும். அதனால் அவர் காலாறநடப்பார்.

லாலாஜி மகராஜ் அவர்களுடன் தான் கழித்த நாட்கள் பற்றியும், பௌதீக ரீதியில் அவர் செழிப்பாக இருக்கவில்லை என்பது பற்றியும் பாபூஜி மகராஜ் விவரித்துள்ளார். அவர் செல்வந்தரல்ல. அவருக்கு பெரிய குடும்பம் இருந்தது. ஃபதேகரில், கடுமையான குளிர் காலத்தில் கூட, அவரும், அவரது குடும்பத்தினர் அனைவருக்குமாக ஒரே ஒரு கிழிந்த கம்பளிதான் இருந்தது என்பதை பாபூஜி மகராஜ் மிக விவரமாக கூறியிருக்கிறார்.

நாம் கறுப்போ, வெள்ளையோ ஆணோ, பெண்ணோ எப்படி இருந்தாலும் நம் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு சிறிதளவேனும் சௌகரியக் குறைவு இன்றியமையாதது என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள முன்வரவேண்டும். அந்தக் காலத்தில், ஷாஜஹான்பூர் இரயில் நிலையத்திலிருந்து ஆசிரமத்திற்கு மக்களை அழைத்து வர பேருந்து ஒன்றை ஏற்பாடு செய்வது பற்றிய ஆலோசனையை பாபூஜி மகராஜிடம் பிரஸ்தாபித்தது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அதற்கு அவர், "உன் யோசனை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது, ஆனால் அதிக வசதிகள் அளிப்பதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. அது ஆன்மீகத்திற்கு எதிரானது" என்றார்.

இல்லத், கில்லத், ஜில்லத் - இல்லத் என்றால் என்ன? கில்லத் என்றால் என்ன? ஜில்லத் என்றால் என்ன? தோராயமாகச் சொல்வதானால், உங்களது தேவைக்கும் சற்று குறைவான பொருளே இருக்கவேண்டும், பூரண ஆரோக்கியத்திற்கு சற்று குறைவான உடல் நலமே இருக்க வேண்டும், மற்றும் கண்டனம் செய்ய

உங்களருகில் எப்போதும் யாராவது இருக்கவேண்டும். பதினாறு அணாக்களுக்குப் பதிலாக அதாவது ஒரு ரூபாய்க்குப் பதிலாக பதினைந்து அணாக்களே உங்களிடம் இருந்தால், நீங்கள் செலவழிப்பதில் விவேகத்துடன் இருப்பீர்கள். முக்கியத் தேவைகளுக்கு மட்டுமே செலவிடுவீர்கள். முக்கியத் தேவைகள் மட்டுமே. ஒருவேளை நீங்கள் பணம் மிச்சப்படுத்தவும் கூட முடியும். 1935, 36ல், ஏறக்குறைய எழுபத்தி ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் என் தந்தையார் ஐபல்பூரில் இரயில்வேயில் இருந்தபோது அவருடைய மாத வருமானம் என்பது ரூபாயாக இருந்தது நினைவிற்கு வருகிறது. அதில் அவரால் ஐந்து ரூபாய்களை சேமிக்க முடிந்தது ஆனால் இந்நாட்களில் மாத வருமானம் 30,000, 50,000 ரூபாய் என்றிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அவர்கள் எப்போதும் கடனில் இருக்கிறார்கள். வருங்காலத்தில் நம்பிக்கையில்லை. எப்போதும் மனக்கவலை, அவர்கள் மீது அவர்களுக்கே நம்பிக்கை இல்லை. தங்கள் வேலை குறித்து கவலையுறுகிறார்கள். தங்கள் குடும்பத்தைக் குறித்து கவலைப்படுகிறார்கள். ஏனெனில் நம் பழக்க வழக்கங்களை எதார்த்தமின்றி செய்து விட்டோம். இரவு பதினொன்று பன்னிரண்டு, ஒரு மணி என்று தாமதமாகத் தூங்கி, தாமதமாக வேலைக்குப் போவதற்கு ஐந்து நிமிடங்கள் இருக்கும்போது எழுகிறோம், தியானம் செய்வது பற்றி என்ன சொல்வது? நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

அந்தக் கனலை உங்கள் இதயங்களில் மீண்டும் எழுப்ப நான் விரும்புகிறேன்! அது சுகபோக வாழ்க்கையிலோ அல்லது உங்களை மகிழ்ச்சியுடன் வைத்திருக்கும்படியாக மிஷனின் கொள்கைகளை வகுப்பதிலோ வராது. உங்கள் மேனேஜர், மேலதிகாரி உங்களை மகிழ்வித்துக் கொண்டிருந்தால், அவரிடம் ஏதோ கோளாறு இருக்கிறது. நான் பணியில் இருந்தபோது இதைத் தெரிந்து கொண்டேன். நல்ல பெயர் பெறும் ஒரு அதிகாரி, மேல் அதிகாரியே அல்லர். அவர் எதற்கும் கவலைப்படாதவர் ஆவார். நீங்கள் விரும்புவதைச் செய்யவும், நீங்கள் நினைத்ததைச் செய்யவும், என்ன செய்யப்பட வேண்டுமோ அதைச் செய்யாமலிருக்கவும் உங்களுக்கு அவர் அனுமதி அளிக்கிறார். சகஜ மார்க்கத்தில் இது இனி நடக்காது. உங்கள் நன்மைக்காக மட்டுமே - இந்த மனித வாழ்க்கையில் சாத்தியமாகின்ற உச்சகட்ட பரிணாம வளர்ச்சி அடைய விரும்புவீர்களேயானால், இதை நான் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன். இந்த வாழ்க்கை ஒன்று மட்டுமே உங்களுக்கு நிச்சயமானது. அடுத்த பிறவி இருப்பது பற்றி நமக்கு தெரியாது. அது நமக்குப் பொருட்டல்ல. சகஜ மார்க்கத்தில் கடந்தகால வாழ்க்கை, வருங்கால வாழ்க்கைகளைப் பற்றி நமக்கு அக்கறையில்லை என்று பாபூஜி கூறியுள்ளார். தற்போதைய வாழ்க்கையைப் பற்றியே நாம் அக்கறைகொள்கிறோம். ஏனெனில் இது நமக்கு கண்கூடாக இருக்கிறது மற்றும் இதனை நாம் நம் நலனுக்காக பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். மேலும், இந்த விவேகம் உங்களுக்கு தினந்தோறும், அன்றாட வாழ்க்கையில் வரவேண்டும்.

விடிவதற்கு முன் எழுந்திருங்கள் என்று உங்கள் நியமம் சொல்கிறது. 'தங்ஹுப்ஹ் ஹர் உஹஜ்ய்' (ரியாலிடி அட் டான்) என்று பாபூஜி மகராஜினால் எழுதப்பட்ட புத்தகம் நம்மிடம் உள்ளது. விடியலின் போது புலப்படும் மெய்மையை அறிய, விடியலுக்கு முன் நீங்கள் தயாராகவில்லை என்றால், விடியலில் இருக்கும் சத்தியத்தை நீங்கள் எவ்வாறு அறிய முடியும்? சுற்றுலாப் பயணிகள் சூரியோதயத்தைப் பார்க்க டார்ஜீலிங்கிற்கும், சூரிய உதயம் மற்றும் சூரியன் மறைவதைப் பார்க்க எவரெஸ்ட் சிகரத்திற்கும், அமெரிக்க பள்ளத்தாக்கிற்கும் (ஏஹ்யக் ஈஹ்யஹர்ய்) செல்கிறார்கள். வெறும் சூரியன் மறைவதையும், சூரியன் உதயமாவதையும் பார்க்கவே பல மணிகள் முன்பு அவர்கள் அங்கு வந்து விடுகிறார்கள். உங்கள் இதயத்தினுள்ளேயே விடியலில் உதயமாகும் மெய்மை பற்றி என்ன சொல்வது? இது மெய்மை விடிதல் அல்லது மெய்மையின் உதயம் அல்ல. பல மொழிகளிலும் இது பிழைபட மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. மூல நூலின் தலைப்பு ரியாலிடி அட் டான் - இதன் பொருள், விடியல் நேரத்தில் வெளிப்படுகின்ற சத்தியம் என்பதாகும்.

ஆகவே, தயவுசெய்து விடிவதற்கு முன், அதாவது காலை 4:30 மணிக்கு எழும் பழக்கத்தை மேற்கொள்ளுங்கள். உடல், மற்றும் உள்ளத்தாய்மையை கவனத்தில் கொண்டு பின் தியானத்தில் அமருங்கள். ஒருமணி நேரம் என வழக்கப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். அலாரம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். காலி வயிற்றுடன் அமருங்கள், மணி அடிக்கும் வரை எழுந்திருக்காதீர்கள். முன்னர் பத்துக்கட்டளைகள் என்று கூறப்பட்ட பத்து நியமங்கள் நம் சொந்த நன்மைக்காக என்பதை தயவுசெய்து நினைவு கூருங்கள். அந்த பத்து நியமங்கள் உங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையை நடத்திச் செல்ல தேவைப்படும் அனைத்தையும் தருகின்றன. நீங்கள் எப்படி சாப்பிட வேண்டும், என்ன சாப்பிட வேண்டும் என்பதைச் சொல்கின்றன. நாங்கள் பாபூஜி மகராஜுடன் இருக்கும்போது கவனித்திருக்கிறேன் - இருபது பேர் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்போம் - அவர் என் காதில், "அந்த மனிதரைப் பார், பன்றிபோல உண்கிறார்" என்று கிசுகிசுப்பார். அந்த நபருடைய மொத்த

கவனமும் உணவில் இருக்கும், மாஸ்டரை நினைவு கூர்தல் பற்றிய எண்ணம் இல்லை, அவரை உண்ண வைக்கும், உண்பதற்கு ஏதோ ஒன்றை அளிக்கும், உண்ணும் திறனை அவருக்கு அளிக்கும் அந்த இறைவனைப் பற்றிய சிந்தனை இல்லை. சாப்பிடுவது என்பது சாதாரண விஷயமல்ல, தெரிகிறதல்லவா?

முதலாவதாக, நீங்கள் உண்பதற்கு ஏதேனும் ஒன்று தேவை. இரண்டாவதாக, உண்பதற்கு அவகாசம் உங்களுக்கு வேண்டும். உண்ணும் திறன் வேண்டும். உண்டதை செரிமானம் செய்யும் சக்தி இருக்கவேண்டும். தேவையானவற்றை சரீரம் எடுத்துக் கொண்ட பின் எஞ்சியிருப்பதை அப்புறப்படுத்தும் திறன் வேண்டும். சாப்பிடுவது சாதாரண விஷயமல்ல - வெறுமனே பெரிய பரோட்டா ஒன்றை சிறிது உருளைக்கிழங்குடன் வாய்க்குள் அடைப்பது அல்ல. நாம் எப்படி உண்ண வேண்டும், சாப்பிடுவதற்கு அதற்கே உரிய விதிமுறைகள் - எப்போது உண்ண வேண்டும், என்ன உண்ண வேண்டும் என்றுள்ளன. யாரும் இவற்றை கவனத்தில் கொள்வதில்லை - இன்று நாம் மகிழ்ச்சிக்காக உண்கிறோம், உயிர் வாழ்வதற்காக அல்ல.

மூச்சு விடுவதும், உண்பதும், குடிப்பதும், வேலை செய்வதும், ஓய்வெடுப்பதும், உறங்குவதும் இப்படி நாம் வாழ்க்கையில் செய்யும் ஒவ்வொன்றும் உயிர் வாழ்வதற்கு மட்டுமே என்ற எண்ணத்துடன் இருக்க வேண்டும். உயிர் வாழ்வதன் ஒரே நோக்கம் மானுட நிலையிலிருந்து நாம் தெய்வீக நிலைக்கு பரிணாம வளர்ச்சி அடைவதற்குத்தான் என்பது நினைவில் இருக்க வேண்டும். இந்த உணர்வை உங்கள் அனைவரிடமும் திரும்பவும் கொண்டு வர நான் விழைகிறேன். என் அன்பார்ந்த சகோதர சகோதரிகளே, இதை கிரகித்துக் கொள்வதும், சாதாரண எளிய வாழ்க்கைமுறையை ஏற்றுக்கொள்ளும் விவேகத்தை நாம் வளர்த்துக் கொள்வதும் இன்றியமையாதது; ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கு எளிய வாழ்க்கை முறை இன்றியமையாதது. ஆடம்பரம் இவை அனைத்திற்கும் நேரெதிரானது.

ஆடம்பர வாழ்க்கை வாழாமலேயே நீங்கள் செல்வந்தராக இருக்கலாம். அயோத்தியில் லக்ஷ்மணனிடம், தன் மனைவியை காட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லும்படி இராமர் கூறியபிறகு நடந்த ராமாயண நிகழ்ச்சியை நான் ஒருமுறை பார்த்தேன். அவர் தரையில் உறங்குகிறார். லக்ஷ்மணன், “அண்ணா, என்ன செய்கிறீர்கள்?” என்கிறான். அவர், “ஆம், நான் பிரம்மச்சரிய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டுள்ளேன்” என்கிறார். தரையில் உறங்குகிறார்.

ஆகவே, சாதாரண எளிமை வாழ்க்கைமுறைபிச்சை எடுப்பவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் மட்டும் அல்ல. இது, செல்வந்தர்களுக்கு மேலும் அதிக இன்றியமையாதது, ஏனெனில் ஆடம்பர வாழ்க்கை, அற்ப சிந்தனை, உண்பதிலும், குடிப்பதிலும் வரைமுறையின்மை, வேளை கெட்ட வேளையில் உறங்குவது, விழித்தெழுவது என இப்படியாக, தங்கள் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கான தங்கள் வாய்ப்பை நாளுக்கு நாள் இழந்து ஒவ்வொரு கணமும் தங்கள் வழியைத் தவறவிடும் அபாயத்தில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

ஆகவே, உங்களுடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கைக்காக உங்களுடைய தனிப்பட்ட விதிமுறைகளாக இதை மேற்கொண்டு அன்றாடம் ஒருமுறைபத்து நியமங்களைப் படித்து, புரிந்து கொண்டு, அவற்றைப் பின்பற்றுங்கள். இதில் உங்களுக்கு உதவிபுரியும் வண்ணம், மிஷன் தன் தினசரி அட்டவணையை அமைக்கிறது. ஞாயிறு சத்சங்கம் காலை 7:30 மணிக்கும், மாலை 5:30 அல்லது 6 மணிக்கும் இருக்கும். இடைக்கால உணவு காலை 9 மணிக்கு, அதற்கு முன் எதுவும் கிடையாது. மாலை 3 மணிக்கு சிற்றுண்டியுடன் தேநீர். இடையில் ஒன்றும் கிடையாது. காண்டின் (உணவகம்) திறந்திருக்கும். ஆனால் சமையலறை, காண்டின் இரண்டுமே காலை 9 மணி வரை மூடப்பட்டே இருக்கும்.

இங்கு, இக்கால வேளையில் உங்கள் அனைவரையும் பார்க்கும்போது, ஒருக்கால் இந்த சிறிய உரையை நான் தந்திருக்க வேண்டாம் என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது ஏனெனில் நான் முன்னுதாரணமாக இருந்தால், நீங்கள் பின்பற்றும் ஆர்வத்துடன் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் இங்கு இருந்து எனக்கு இந்த ஊக்கம் அளித்ததற்கு உங்கள் அனைவரிடமும் நான் மிகுந்த நன்றியுடையவனாக இருக்கிறேன். இவர்கள் என்ன செய்வார்களோ என்று என் இதயத்தில் அச்சமோ, நடுக்கமோ இன்றி, அதே சமயம் இவர்கள் என் மக்கள், மற்றும் தங்கள் நலனைக் கருதி நாம் சொல்வதற்குக் கீழ்ப்படிவார்கள் என்று என் நெஞ்சத்திலிருந்தே எனக்குள் தோன்றிய இந்த உத்தரவாதம் என்னைப் பேசும்படி ஊக்குவித்தது.

மிக்க நன்றி, வணக்கம்.